

И стѣпанія отъ чизми се чуха.

Македонски не дѣхаше. Той легна цѣлъ на гърба си въ тъмното дѣно на долчето, опрѣ си очитѣ въ края на брѣга и насочи револвера къмъ сщщото мѣсто.

Стѣпкитѣ отслабнаха. Вѣроятно солдатинѣтъ се завръщаше нататкъ, увѣренъ, че шумѣтъ, който зачу, бѣше нѣкаква случайность, или измама на слуха. А може би и внезапенъ страхъ го обзе — нѣщо, което е възможно.

Но Македонски още дълго стоя въ това положение, съ напънатъ слухъ, съ опуленъ взоръ и безъ дихание. Най-после никакъвъ шумъ не се повтори. Той се помжчи, тихо да помръдне своитѣ премръзнали членове. Усѣти, че гърбѣтъ му е като ледъ и краката като камъкъ.

— Ахъ, уредихме я. . замръзнахъ! пришушшна си той, и полека се опрѣ на дветѣ си рѣце, седна, повдигна се предпазливо, проточи си врата, и подаде си ржката надъ ронливия брѣгъ.

Наоколо бѣше пакъ пусто и мъртво.

Лазишкомъ излѣзе на другия край на долчето, стѣпи на поляната, и фукна презъ ржтлината.

Подиръ нѣколко минути бѣгъ той се намѣри въ една долина, каквито обикновено правятъ неравноститѣ на крайдунавскитѣ брѣгове. Поспрѣ се тамъ, за да си отдѣхне, усѣти, че краката му се постоплили, и се озърна изпитателно, за да узнае посоката си. Подиръ това пакъ трѣгна. Когато възлѣзе на единъ връхъ, далеко на западъ му се мѣрнаха неясни свѣтлини, които означаваха, че тамъ стои Русчукъ.

Той удари къмъ югозападъ, та чрезъ едно